

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ
Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Πρό ένευητας περίπου χρόνων, σ' ένα μεγάλο όγκο πέτρας του Τεζές, ουν διπλώνος δύο θυμανίστηκε ο γειτόνας του δύο Φάσιος, Ιδιοκήτης δινέλαντήλιτον χρυσούρων Αδύοντος την θέση του δύο Φάσιος, διθάστης στην αδρέα και στην χελώνα στη θρησκή «Κοιλάδα» του Χρυσού, διθάστης στην αδρέα και στην χελώνα στη γειτονική του δινέλαντήτα, και η δραστική και λομπροφότης Πέτρε, λείπει τη δύορη του δύο Φάσιος. Ο Φάσιος, μαζί με το γεννιάδιο σύντροφό του Πέτρε, λείπει τη δύορη του δύο Φάσιος. Οι Φάσιοι, μαζί με το γεννιάδιο σύντροφό του Πέτρε, λείπει τη δύορη του δύο Φάσιος. Οι Φάσιοι, μαζί με το γεννιάδιο σύντροφό του Πέτρε, λείπει τη δύορη του δύο Φάσιος. Οι Φάσιοι, μαζί με το γεννιάδιο σύντροφό του Πέτρε, λείπει τη δύορη του δύο Φάσιος. Οι Φάσιοι, μαζί με το γεννιάδιο σύντροφό του Πέτρε, λείπει τη δύορη του δύο Φάσιος. Οι Φάσιοι, μαζί με το γεννιάδιο σύντροφό του Πέτρε, λείπει τη δύορη του δύο Φάσιος.

(Συνέχεια ἐν τῷ προηγούμενῳ)

Ο Οὐ Σαζάμε, μαζί μὲ τοὺς Ἰνδόν, πὸν εἶτε στρατολογήσει ἐπόμενο τόφρα νῦ πάπ νὰ συναντήσῃ τὸν ἐπίσης τρομεό σύμμαχο του ἡγεμονοῦ Μπαντέρας, ὁ δόπος δρισκότων στρατοπεδεύμένους στὰ περιήλαυρα τῆς «Κοιλάδος» του Χρυσού, ἐπιβλέπει τοὺς τούς διεπαρστάς της. Ο Οὐ Σαζάμες ήταν δέσμιος πῶς, αὐτὴ τῇ φορᾷ, θὺ γινόταν κυρίος τῆς Κοιλάδος κ' οὐ αμφισχωῆς ψυχῆς τοῦ ἀναγάλλιας ἀπὸ τὴν μέρες τῶν μαρτυρίων ποιεῖ δέσμευσαν κατὰ τὸν έπονο κάποτε τῇ θέσῃ. Μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἰνδῶν που ἐπέσθισαν κατὰ τῆς «Κοιλάδος» του Χρυσού, εἶναι κ' ὁ τρομερός λιόταρχος Οὐ Σαζάμε, τὸν διποίον παρουσιάζει στὸ κεφαλίον αὐτὸς ὁ μιθοποριγμόφορος.

VI

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ο Οὐ Σαζάμε, ἀμφὶ ἔδωσε στοὺς διπάδους τοιν τὴν ἄδεια νὰ κάνουν δι, τοιν θέλοντι τὸ λευκὸ αἰγαλάνιο του, πλησίασε τὸν τελευταῖο, ὁ δόπος στρατηγούριος τάχειρας τοῦ ἀπὸ τὴν ἀγωνία του. Βλέποντας τὴν νεαρούχη χλωμάδια ποὺ ἀπλωνόταν στὰ καρακτηριστικά του, ὁ Ἰνδός ἀσχρήγης χαμογέλασε περιφρονητικά.

Ἐπειτα, σε ἀλλία ισταντά, σε ἀπό τὸν μέτρον ποιεῖται πάντα τὴν διάλεκτο τῶν Κοιναγάδων ἐρυθροδεμάνων, ωρτίστε τὸν αἰγαλάνιο :

—Ποὺ διναμα ἔχει ἀνάνεως στους Λειψανοὺς ὁμοφύλιον τον ὁ Χλωμόδης—*Ανθρώπος* ποὺ οὐ ἀνδρός μην αἰγαλάνιτσαν ω' ἔφεραν ἔδω ;

—Ονομάζωμα *Αντίνα*, τραύμασε ὁ αἰγαλάνιος.

Ἔταν πρόγαμος ὁ κυνηγὸς τῶν βονάσιων, ὁ σύντροφος τοῦ Φαναρίσσου καὶ τοῦ Βερμούδη, τὸν δόπο, ὅπος εἶδαν σὲ προηγούμενο κεφάλαιο, ἐλέγει ποτε σὲ Βουαρόζε ἀπὸ τὴ γέραιο τὸν Ἰνδόν. Μά πᾶς εἶτε ξαναπέσει στὴν ἵπποτα τὸν ἐρυθροδεμάνον; *Αλοπότε :* Ἐνῶ ὁ Φωνωνίστορος ἔμεινε στὸ ἀγροτεῖμα ὃς ὅτον νῦ σεραπεῖθη ἀπὸ τὰ τραχιάτα του καὶ ὁ Βερμούδης συνίγει τὸ ταξιδεῖον του γὰρ τὸν προτείνων τοῦ Τεζές. *Μοτεν,* ὁ *Αντίνα* εἶτε κατατείχει μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ποὺ θὰ πλήγιαν νῦ ἐνισχύσουν τοὺς πολιορκουμένους τῆς «Κοιλάδος» του Χρυσοῦ.

Ο Βουαρόζε τὸν εἶτε πάγιο πρόθιμα, γιατὶ ὁ *Αντίνα* εἶτε φίμη γεννάσιο πολεμοῦτο.

Ἐτσι εἶτε ἀκολουθήσει τὸ καραβάνι. Μά, μὰ μέρα, καθὼς ἀπομακρύνθηρε

ἀπὸ τοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ κινηγήσῃ κάποιο βόνασο, ἔρχεται ἡ συντρόφων του καὶ ὅλες ἡ προσπέθειες του γιὰ νὰ τοὺς διέκει. Μά τὴν ἀλλή μέρα, καθὼς ξύπνησε, εἶδε μὲ τρόμο τοὺς διέκει ταν πεικινόλωμένους ἀπὸ ἕναν ὄμιλο *Ίνδον*, οἱ δοπιά τοὺς διέκει καὶ τὸν ὄντηνταν στὸν ἀρχηγὸν Οὐ Σαζάμε.

Ο δάνατος, θάνατος σπληνὸς καὶ ἀνταρχιστικός, ἥταν ποὺ διέκει τοιν γιὰ τὸν *Άντινα*—μὰ κ' ἡ αἰγαλάνιος του, διατος διαρράκης, ποτε μηράς καὶ τρομερές ποτε, γιὰ τὸν *Βούαροζε*—μὲ τὸν *Χρυσόν*.

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ οὔτε λέξε, δι Οὐ Σαζάμε, μὲ διημέρια ἀπὸ τὸν *Κοιλάδα* του *Χρυσού*, θάνατος θάνατον ποτε τὸν *Επικελέφερον* πετάνε νὰ τὸν βασανίσσουν καὶ τὸν διπάδου τὸν πετούντας στὸν ποταμό του.

Στρεπλλαμένος ἀπὸ τὸν τρόμο του, δι *Άντινα* προσπάθησε νὰ τανδύσηται γιὰ λίγο τὸ μαρτινό του.

—Στάσου, Οὐ Σαζάμε ! φάναξε μὲ φωνή λαχανισμένη.

Καὶ μὲ μάτια λιθοπά, μὲ καρακτηριστικά συνεπιστρέψαντα ἀπὸ τὴν ἀγωνία, πρόσθεσε γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐντύπωσι στὸν *Ίνδο* δηρό :

—Οὐ Σαζάμε, ἐμπόδισε τοὺς πολεμούτας σου νὰ μὲ καταπαύσουν καὶ τὴν σάς κάνω μιὰ ἀποκάλυψη ποτὲ διέκει μεγάλη σημαδία ποτε.

—Τι μαροεὶ νὰ μην ἀποκαλύψῃ ὁ *Χλωμός* *Ανθρώπος*; φάνε δι Οὐ Σαζάμε, νησίσσοντας τὸν διώμον του.

Καὶ συγχρόνως στάδηρε. Αὐτὸν ἔχανε τὴν καρδιὰ τοῦ *Άντινα* νὰ φυσώσωσται ἀπὸ ἔλλαδα.

—Ἀκοῦστε με, εἶτε. Χάρις σ' αὐτὰ ποὺ διὰ σας πῶ, δι μαροεῖστε νὰ αἰγαλαντίσσετε τοὺς λειψούς ἐχθρούς σας, οἱ δόποι, ἀλλάς διὰ σας νικήσουν.

—Ο Λεισός ζητάει, χωρὶς ἄλλο, μιλῶντας ἔτσι, νὰ σορτεῖται τὸν μὲ κάπιο γέμαμα, ἀπάντησε ἀργὸν *Ίνδος αργός* :

—Οζ, οζ! Σαζ λέν τὴν ἀλίθεια! *Αλοπότε* ποτὲ διέκειται!

Ο Οὐ Σαζάμε, στὸν δόπο είλξε κάποιαν ἐντύπωσι τὰ τελευταῖα γιὰ τοῦ *Άντινα*, πήγε καὶ στάθμησε μπροστά στὸν αἰγαλάνιο, ἀντὶ προηγούμενων ἔριξε στὸν διπάδου του ἔνα επιτακτικό βίαιον ποτὲ νικήσαντας τὸν αἴσιον ποταμόν.

—Κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μοι ἂς μὴ ἀγγέξει τὸν αἰγαλάνιον ποτὲ δι Οὐ Σαζάμε τὸ διατάξει! φάναξε αἰσθητροῦ.

—Επειτα, γιατὶς τὸν *Άντινα* ποτὲ τὸν διώμον του;

—Καὶ τώρα δι ιππότης δι μάλιστα... δι φορές διατηγει τοὺς διορθούς διεύθυντας τὸν διώμον τοῦ *Ξενάγοντα*!

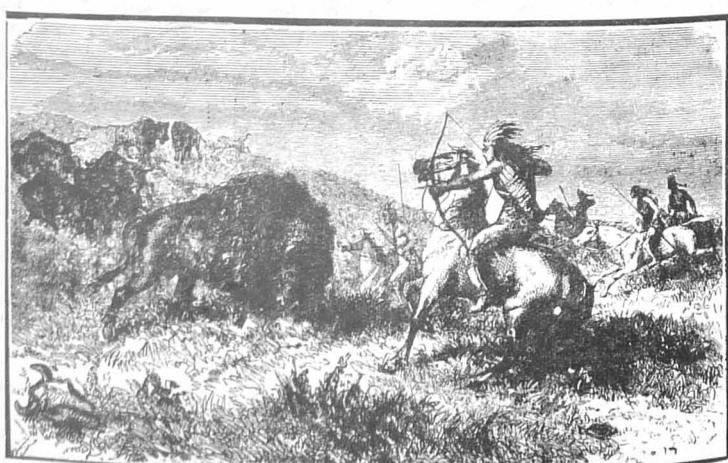
—Ο θεός νὰ φύλαξε! διατηγει τοὺς διορθούς διεύθυντας τὸν διώμον τοῦ *Ξενάγοντα*,

—Σ' ἀποκάλυψη,

—Μά δια μηρού γίνεστε τὴ γέραι τὸς ἀνταρχιστικούς τοὺς λειψούς τοὺς λιγότερους ποτε διεύθυντας τὸν διώμον τοῦ *Ξενάγοντα*,

—Ναι, δι τὸν στειλούσσαντας τὸν *Ξενάγοντα* ποτε...

—Ο *Άντινα*, ποτὲ λαγχανεῖται νὰ μηράς διατηγει τοὺς διορθούς στην ίδια τὴν ποταμόν,

Κυνηγός αγριών βονάσων

προδοσίας, ή δούια θὰ ήταν καταστρεπτική για τὸ Βουναρχέ καὶ τὸν συντρόφορον του. Μὰ καθδής ἀναλογιστρέ τὰ τρομερά μαρτύρια ποὺ θὰ τοῦ ἐπέβαλαν, δὲ ἀνθρώπος αὐτός, δὲ δοῦιος ὃς τότε ήταν ανεπιτέλπος, ἀποφάσισε νὰ γίνη προδότης.

Μὲ φωνὴ λοιπὸν σιγανὴ καὶ διαστικὴ ἀφίσει νὰ λέῃ :

—Αὐτὸς ποὺ ὁ Οὐ' 'Σαζάμε κ' οἱ συντρόφοι του ἀποκαλοῦν 'Αρτὸν τὸν 'Ορείων...

Μ' αὐτὸν τὰ λόγια, ἀπονοῦσε τὸ Βουναρχέ, δὲ δοῦιος μ' αὐτὸν τὸ ἔνθετο ήταν γνωστὸς τὸν Τεξάκ καὶ τοῖς Μεζινοῖς.

—Ο 'Αρτος τὸν 'Ορείων; τὸν διέλυσε ἀπότομα ὁ Οὐ' 'Σαζάμε, ἐνῷ μᾶλα διπτωτὴ λέσσας περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια του. Γ' αὐτὸν λαϊκὸν πρόσωπαι;

—Γ' αὐτὸν, τὸν ίδιο, ἀπάντησε ὁ 'Ανοίνα, βλέποντας μὲ καρφὸν τὸ ἐνδιαγένον ποὺ είχαν προσαλέσει τὰ λόγια του στὸν τρομερὸν ἀγνογγό.

—Τὰ αὐτὰ τοῦ Οὐ' Σαζάμε εἰναὶ ανοίκτα... Μῆλα, Λειστὲ !

—Σέργιο, εἶπε ὁ 'Ανοίνα, δητὸν τὸν 'Ορείων, ἑπτὸν κεφαλῆς ἐνὸς πολυαριθμοῦν ἀποστάματος ἀπὸ ἄνδρας ὑπλισμένους περιήματα, ποὺ τοὺς συναθένοντας κάρφα γενέατα τὸρφέα καὶ πολεμοφόδια, ξεσήνησε ποὺ ἀρρεστῶν ὅμιος ὡς τώρα, μὲ διάφορες μανιθήρες, νὰ κοίμηται τὴν ἐνθύην ποὺ ἀπολογεῖται. 'Ακον λοιπὸν : Πάτε στὴν «Κοιλάδα του Χριστού» γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς λεινοὺς ποὺ τὴν ἐπερωπίζουνται...

—Δὲν φὰ πάτη ! τὸν διέποιε ποὺ...

γράφει ο Οὐ' Σαζάμε :

Κι' ἀρρούνεις ἐνέβαλε ἔνα σωφὸν ἀρροτήσεις στὸν 'Ανοίνα, δὲ δέν τοῦ ἔρωνε τὴν πορείαν, ἀπὸ μῆτρας γιὰ τὴν πορείαν τῆς ἀποτολῆς, φωνάζε :

—Τόρος ὁ Οὐ' Σαζάμε θὰ καταρθοῦν νὰ σταματήσῃ τὸ δρόμο τοῦ 'Αρτοῦ τὸν 'Ορείων καὶ τῶν σημερινῶν του !

Βλέποντας τὴν κατασθόντια ένατον ποὺ τὸν ζωγραφίζοντα στὴ γηγονούμα τοῦ ἀρροτήσεων ὅτι τὸν ζωγράφησε τὸν Ανοίνα νόμισε διτὶ εἰχε σούσε τὴν ἥψη του μὲ τὴν προδοσία του.

Σεβαρεφένοντας λοιπὸν κάτωσε :

—Καὶ τόρος ὁ Τύδος ἀρχιγός ἐς κρατήση τὴν ἐνόσσεσι ποὺ ἔδει στὸν 'Ινδόδ ἀδελφό του...

Ο Οὐ' Σαζάμε τοῦ ἔρωις τότε ἐν τέτοιο τρομερῷ βλέμμα, μότε ποὺ τὸ αἷμα πάγισε μέσα στὶς γλεῖς του,

—Ο Οὐ' Σαζάμε, ἀπάντησε ὁ Ίνδος, ἐμαθεῖς ἀπ' τὸ Λειστὸ προδότη στοὺς ἀδέλφους του γιὰ τὸν κάνονα διὰ τὴν θέλοντας!

Καὶ γύρισε τὴν ώρη του στὸν γραφιόν 'Ανοίνα, τὸν δόπιον ἀμέσως πειστούσιος μανιθήρεν, η ὁρμὴ τῶν ἄγριων 'Ινδῶν...

Ἐνῶ ἀποκαρυνόντας, ὁ 'Ινδος ληχόντως ἀσκοντα μὲ τρομερὴ ὀχλοβοή καὶ μᾶλι φυρτὴ κραυγὴ ἀγωνίας...

Τὸ μαρτύριο του 'Ανοίνα εἶλε στὴν τὴν ζοήν,

Σὲ λόγο δὲ Οὐ' Σαζάμε φώναζε τοὺς ἀπὸ τοὺς ἀνύγνωτας τοὺς,

—Δένδοις δένδοις δάμφορες διαταγές.

Οι τελεταῖοι, δάφοι τὸν ἀνοίκον προσεκτικά, ἔφυγαν, ἀκόλουθοντας τὴν διεύθυνσι ποὺ τοὺς είχε δεῖξει δὲ ἀρχηγὸς τους.

VI ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

Μετὰ τὴν προδοσία του 'Ανοίνα — προδοσία ποὺ τὴν ἀγνοοῦσαν τοὺς ὄπιορφορούς του — ἦσαν αναγνωρίσουμε στὸν Βουναρχέ, στὴν Ροζάριο

πολλὲς μέρες είχαν περάσει μετὰ τὴν ἀναζηδούση τους ἀπὸ τὸ

τέρατον τοῦ Λάζ 'Αγρας. Προσωροῦσαν κυρίς δυσκολίες, ποὺ τὸν ἔπαιδα ποὺ ζώδιαν τότε τὸ Τεξάκ ἀψ τὰ σύνορα τοῦ Νέου Μεζινοῦ.

Την μορὶ ποὺ ξανασταντοῦμε τοὺς ἥμοιός μας, βρισκόντουσαν σπουδευθενόντας, γιὰ νὰ διαγυγκτερεύσουν κοντά σ' ἔνα ρεύμα, στὶς

δύζες τοῦ ὄποιου φύτρωναν πικρά δέντρα.

Είχε βραδιάσει πειά. Ή νυχτερινή αἴρα φώτιζε τὴν γῆ καὶ τὸ φεγγάρι, ἔφυγε τὸ χλωμό του φῶς στὴν κατακλινώσα.

Οι ἀνδρες τῆς αποστολῆς είχαν σχηματίσει διαμόρφους ὅμιλους. "Αλλοι ήταν πλαγιασμένοι κατὼν ἀπ' τὴς μάλλινες κοινωνίες τους κι ἀλλοι ἀποτελείνονταν τὸ βραδινό τους φαγητό.

Μεγάλες φωτειὲς, κρυμμένες ὑάλους ἀπὸ πέτρες ποὺ νὰ μὴ προδίδουν παραγόντα τὴν θέση τῆς κατασκηνώσεως, ἔφοργναν ὀλόγινα κορυνοπέδια ἀνταναγκες.

Γόρως ἀπὸ τὰ κάρη ποὺ ἔφοργναν τὴν κατασκηνώσα, οἱ σκάρποι περιφέρονταν μὲ θλεματικά ἀγχοτόνοι πάντα στὰ κεφάλα τους.

Στὴ μέση τῆς κατασκηνώσεως, ὑφοργάνων μάλα σκηνή, μέσα στὴν οποία διαταβόθηταν τὸ σύνολο της φρεγάδας.

Παραπέμπει, ἀλύσιμον στὸν κορμὸν ἔνθετον, ὁ Βουναρχέ, ποὺ τοὺς παραπέμπειν πάντας τοὺς παραπέμπειν μὲ γαπαλή φωνή, ἐνῶ σὲ διὸ βημάτιον τὸν ἀπόστασιν απὸ κεῖ, ὁ Πέπε, τυλιγμένος σὲ μιὰ κοινωνία, μοικές εἰχε παρασκέψει.

—Μοῦ φαντάσαι, ἔλεγε ὁ Βουναρχέ, διτὶ κάπιον καὶ διὰ συνέδη σ' αὐτὸν τὸ διατυπισμένον 'Ανοίνα. Η ἔξαφάνιση του είνε πολὺ παράξενη...

—Ἐνας κοινηγὸς δυσκαλιμένος σῶν αὐτῶν, ἀπάντησε τότε ὁ Βαζιτάξ, καὶ ἂν μᾶς ἔχαντας, ἔστεια, ἔπειτα, σὲ μᾶς ἔχαναν διεύλογά, έπειτα, σὲ μᾶς προδόσαν...

—Λέξ, παύδι μου, νὰ τὸν αἴματα λύσταιν αἱ 'Εργατορεμοὶ...

—Τὸ φρούριο ποὺ πάντα, πατέα μου, ἀπάντησε ὁ Βαζιτάξ. Καὶ φοβάμαι ἀκόμα περισσότερο διτὶ αὐτὸς δι 'Ανοίνα ἔχει ποτὲ τούτη καὶ τούτη τὴν ἔχθρην μας...

—Ο ! δὲν τὸν φαντάζουμε ικανὸν τὸν 'Ανοίνα νὰ μᾶς καταστέψῃ ! φύνεις ὁ Βουναρχέ, ποὺ διτὶ τούτου ταύμα, ὕστε δέν παστενε διτὶ μαρούν νὰ ιστάσουν, ἀνθρωποί ιστανοὶ νὰ προδόσουν...

Ο 'Βαζιτάξ δὲν ἀπάντησε. Μά ή εγκρατεῖ τῆς προσιγνωμάς του ἔδειχνε διτὶ δέν συμειφύστων τὴν γνώμη του Βουναρχέ.

—Ἐπι φύνεις στημένες εἴσενται κ' οἱ δινὶ σιωπηλοί.

—Εξαφανία, δὲ Βουναρχέ, δὲ δοῦιος αὐγογάζοντας τὰ οιδηλάσματα τὸν ἀγριωτῶν μερικά, εἴτε :

—Τὰ οιδηλάσματα τῶν λίκων καὶ τῶν νιγκοπούλων δὲν ποὺ φάνωνταν στόσο φυσικά... Γιὰ πόσεις κ' ἐσύ, παύδι μου, Βαζιτάξ...

—Ο Βαζιτάξ τέντωσε τὸ πάντα του κ' ἔστεια, ἀπὸ λίγες στημένες, εἴτε :

—Δὲν είνε δυνατόν νὰ γελεύμα... Ή κρανγές αὐτὲς πρόσχογες ταῦτα ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀπὸ Ινδούς, ποὺ μᾶς κατασκοπεύουν θεούς...

—Ἐλε γαλούπον παντημάτα ;

—Γιασσ...

Οι δινὶ ἀνδρες σάπασαν πάλι περιφένεν. Τὰ οιδηλάσματα είχαν πάγκεια τοῦ καὶ διὰ τα σκέπατας ἐσήσανται.

—Ο 'Βουναρχέ, δὲ οποῖος ἀγνοοῦσε τὴν προδοσία τοῦ 'Ανοίνα, δὲν ἀντιστέψησε περισσότερο. 'Οστόσο σύντομήσης περισσότερο.

—Είνε δινοτόν σαπατάστα ;

—Οι δινὶ καρδιές σάπασαν πάλι περιφένεν. Τὰ οιδηλάσματα είχαν πάγκεια τοῦ καὶ διὰ τα σκέπατας ἐσήσανται.

—Ο 'Βαζιτάξ, ἀκόλουθοντας τὸ καραβάνι, είχε ώς μόνη του ἀποστολήσης νὰ ασθένησε.

—Σὲ διο τὸ δρόμο δέν ἔχανε τίποτε ἀλλο πάρα νὰ διανέμει τὸν κόμη ένδος.

Στησε στοὺς σκοτωτοὺς νὰ ἀγνωτινοῦνται είχαν δινοτῆ σὲ δέντρο βαδίνιο. Μονάχα, δὲ Βουναρχέ κ' ὁ Βαζιτάξ, ἔχαντας πάγκεια περισσότερον, διεύλογας καὶ περισσότερον πάρα ποτὲ περιστρέψαντας τὸν κόμη ένδος.

—Οσο γιὰ τὴν Ροζάριο, αὐτὴ δέν ἔλεγε τίποτε ἀλλο πάρα ποτὲ περιστρέψαντας τὸν κόμη τοῦ Χριστού τοῦ Αγοραρέτη, τοῦ πατέα της καὶ τὴ βίᾳ της νὰ φτάση στὴν «Κοιλάδα τοῦ Χριστού» της Αγοραρέτης.

· Ινδός Ερυθρόβερμος κρατώντας τὴν κόμη ένδος λευκού